

NRC:

Welcome stranger

Welcome Stranger, Stadhouderskade 112
Amsterdam, t/m 23 okt. Do t/m zo 13-17u.

Ook op afspraak: 020-6734784. Boek over
Welcome Stranger: f49,50.

Renée Steenbergen

7 oktober 1994

Niet alleen bezoekers vinden de witte wanden van een doorsnee galerie soms klinisch, ook kunstenaars verkiezen vaak een intiemere omgeving voor hun werk. Het project Welcome Stranger, dat in het najaar van 1992 begon en nu voor het laatst zijn deuren opent, neemt tussen de 'alternatieve' expositieruimtes een bijzondere plaats in. De huurders van dit pand aan de Amsterdamse Stadhouderskade, Ken Zeph en Marjolein Schaap, stonden gedurende negen maanden hun twee etages af aan vier groepen kunstenaars en bivakkeerden zelf elders. Alles mocht, en dat gebeurde dan ook: de muren werden met koffiedrab beschilderd, er werd een stuk uit vloer en plafond gezaagd om een verzonken zitkuil te maken, en gedurende korte tijd leefde er zelfs een leguaan in de voormalige slaapkamer. De nadruk bij de projecten ligt op de samenwerking van de kunstenaars die elkaar voordien niet kenden. Daarbij ontstonden soms flinke meningsverschillen, maar er groeiden ook vriendschappen. Het afscheidsproject - de initiatiefnemers vinden dat alle mogelijkheden van huis en concept nu wel aan bod zijn gekomen - brengt een tiental kunstenaars bijeen van wie de meesten al eens eerder meewerkten. Ditmaal werd hen gevraagd rekening te

houden met de inrichting van de bewoners, die inmiddels weer op hun oude adres wonen. Het gevolg is, dat we elke stoelbekleding en snuisterij erop aankijken een kunstwerk te zijn. Rob Birza en Berend Strik, die elkaar tijdens een vorige sessie hier ontmoetten, maakten een serie science-fictionachtige computerfoto's waarin Schaaap en Zeph als Star Trek-acteurs een reis maken langs vreemde planeten, maar tenslotte weer veilig teruggebeamed worden naar huis. In de eetkamer staat een 'zwervend' schilderij van Robert Suermondt tegen de wand: het kan naar believen verplaatst worden door de bewoners. Boven het bed in de slaapkamer draait een filmpje van Christiaan Bastiaans, Inner Station I; als een persiflage op een horrorfilm van het B-type zien we een man die zijn eigen maag openscheurt en daar onder meer een kat, allerlei huishoudelijke voorwerpen en een duif uithaalt, om tenslotte zelf in zijn lege maag te gaan wonen. Eén van de meest geraffineerde ingrepen is een kaftan die Bastiënne Kramer tussen de kleren in de garderobekast hing. Hij is gemaakt van de kraaltjes die als bekleding voor de zitting van een autobestuurder worden gebruikt, en heet dan ook Taxidriver suit. Na al die intieme kamers doorgeschuifeld te zijn, kan men in de zakelijke werkkamer wat boekjes over de kunstenaars inkijken, net als in een echte galerie. Maar pas op: wie op de bank in de zitkamer neerploft, moet voorzichtig zijn. Achter zijn hoofd staat een jampotje met een wit staafje erin; het is strontium, een stof die ontvlamt zodra hij in aanraking komt met water. Paul Goede symboliseerde met deze bijdrage de kwaadaardige indringer die de kunst óók kan zijn, vooral in het huiselijk leven.